

Savetodavna komisija za ljudska prava

Building D, Glavni štab UNMIK-a, 10,000 Priština, Kosovo | Email: hrap-unmik@un.org | Tel: +381 (0)38 504-604, ext. 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 14. мај 2010. године

Предмет бр. 07/08

Момир ЈЕВТИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању 14. маја 2010. године,
у присуству следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Раџеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је размотрила изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2
Уредбе УНМИК бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о оснивању Саветодавне
комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 21. априла 2008. године и уписана тог истог дана.
2. Дана 10. јуна 2008. године, Комисија је од жалиоца затражила нека разјашњења.
Жалилац је одговорио 2. јула 2008. године.

3. Комисија је жалбу проследила Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС), 23. октобра 2008. године, у циљу добијања коментара УНМИК-а на прихватљивост и меритум жалбе.
4. Дана 18. новембра 2008. године, СПГС је доставио коментар на прихватљивост и задржао своје право да изнесе коментар на меритум жалбе. Жалилац је свој одговор на коментар СПГС-а доставио 20. децембра 2008. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Жалилац је расељено лице са Косова које живи у Београду (Србија).
6. Године 1994, жалиоцу је било додељено станарско право на стану у Приштини. Он је тај стан откупио 1995. године.
7. У јуну 1999. године, кад је избио сукоб, жалилац је напустио Косово. Он наводи да је након његовог одласка г. С.А. бесправно ушао у посед стана.
8. И жалилац и С.А. су покренули поступак пред Комисијом за стамбене и имовинске захтеве (ХПЦЦ), како би њихова имовинска права на предметном стану била призната. Дана 12. децембра 2003. године, ХПЦЦ је одлучила да је захтев С.А. неуспешан зато што С.А није могао да докаже да је икад био у законитом поседу стана. ХПЦЦ је оценила да је жалилац очигледно доказао да има имовинско право и да је посед стана изгубио након НАТО бомбардовања 1999. године. ХПЦЦ је наредила да С.А. испразни имовину.
9. Након захтева за поновним разматрањем, ХПЦЦ је донела своју коначну одлуку 31. марта 2006. године, којом је укинула своју ранију одлуку од 12. децембра 2003. године. У одлуци по захтеву за поновно разматрање изнова је оцењено да С.А. није био у стању да докаже своје имовинско право, а да је жалилац очигледно доказао своје имовинско право на стану, те је С.А-у наређено да стан испразни, под претњом принудног иселења. Међутим, „с обзиром на наводно нерегуларан начин на који је предметна имовина била додељена жалиоцу”, ХПЦЦ је сматрала исправним да „одлучивање о правном леку, уколико га има, који би С.А. могао да искористи према важећем закону, препусти надлежном домаћем суду”. Жалиоцу је било забрањено да предметну имовину пренесе на неко друго лице све док надлежни суд не донесе одлуку у овој ствари.
10. Дана 17. септембра 2007. године, Општински суд у Приштини, по тужби коју је С.А. поднео 2001. године, донео је пресуду којом поништава одлуку из 1994. године, о додељивању станарског права жалиоцу, и уговор из 1996. године, о откупу стана. Суд је сматрао да С.А има станарско право на стану и наредио је жалиоцу да стан врати у посед С.А. Суд је оценио и да жалилац може да тражи накнаду од Косовске агенције за имовину (КАИ), органа који је наследио ХПД.
11. Неодређеног датума, извршни директор КАИ послао је допис председнику Општинског суда у Приштини, у којем, између осталог, наводи да је наведени

суд поступио изван своје надлежности, будући да је пресудом тог суда у ствари укинута коначна и пуноважна одлука ХПЦЦ, те да је, стога, та пресуда ништавна.

12. Жалилац је уложио жалбу на поменуту пресуду Окружном суду у Приштини. Очито је да жалбени поступак још није завршен.
13. Жалилац тврди и да је његову супругу физички напао син С.А, кад је покушала да обиђе предметни стан у фебруару 2008. године, и да ју је потом Полиција одвела у полицијску станицу где је неких седам сати била подвргнута малтретирању од стране С.А, који је иначе припадник Косовске полицијске службе (КПС), и од стране других припадника КПС. У вези с овим инцидентом, жалилац је поднео кривичну пријаву против С.А, његовог сина и неименованих полицијских службеника.

III. ЖАЛБА

14. Жалилац наводи повреду бројних инструмената заштите људских права без позивања на одређено право или конкретну одредбу. Он тврди да су његова права повређена пресудом Општинског суда у Приштини. Он такође тврди да је пресуда о којој је реч дискриминациона на његову штету на основу његовог етничког порекла.

IV. ПРАВО

15. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости утврђене члановима 1, 2 и 3 поменуте Уредбе УНМИК бр. 2006/12.
16. СПГС у својим коментарима наводи да „случај на први поглед изгледа неприхватљив”, зато што нису исцрпена сва расположива средства за преиспитивање.
17. Члан 3.1 Уредбе УНМИК бр. 2006/12 прописује да Комисија може да се бави одређеним предметом тек након што утврди да су сва остала расположива средства за испитивање наводних повреда права исцрпена.
18. Комисија примећује да је сврха траженог услова исцрпености расположивих средстава за преиспитивање да УНМИК-у пружи могућност да спречи или исправи повреде права која се њему приписују пре него што те жалбе буду поднете Комисији. Према члану 3.1 Уредбе бр. 2006/12, жалилац би, по правилу, требало да прибегне средствима која му стоје на располагању и која су довољна да отклоне прекршаје на које се жали. Постојање таквих средстава мора да буде довољно сигурно, не само у теорији већ и у пракси, јер би у супротном недостајала потребна доступност и делотворност (Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Баљај и остали*, бр. 04/07, одлука од 31.

марта 2010, ст. 45 и *Н.М. и остали*, бр. 26/08, одлука од 31. марта 2010, ст. 35; упоредити, у погледу услова исцрпености домаћих правних лекова према члану 35.1 ЕКЉП, са Европским судом за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Демопулос и остали против Турске*, бр. 46113/99, одлука од 1. марта 2010, ст. 70, са наводима из судске праксе ЕСЉП, *Аквидар и остали против Турске*, пресуда од 16. септембра 1996, *Извештаји о пресудама и одлукама*, 1996-IV, стр. 1210, ст. 66).

19. Кад је реч о делу жалбе који се противи пресуди Општинског суда Приштине, Комисија напомиње да је поступак по жалби жалиоца још увек у току пред Окружним судом у Приштини. Жалилац ће моћи да искористи и допис извршног директора КАИ, у ком је изнета примедба на законитост првостепене пресуде. Нема назнака да ће жалбени поступак из било ког разлога бити неделотворан.
20. Из овог следи да је жалба преурањена и да мора да буде одбијена због неисцрпености расположивих правних лекова, у складу с чланом 3.1 Уредбе УНМИК бр. 2006/12 (упоредити, на пример, са одлуком ЕСЉП, бр. 36686/07, од 26 фебруара 2008, у случају *Коћ против Турске*).

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Раџеш ТАЛВАР
извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
председавајући